

ΣΤΕΛΙΟΣ ΜΑΪΝΑΣ

ΝΑ ΘΥΜΗΘΩ

ΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΩ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

3η ΧΙΛΙΑΔΑ

Έξις, δευτέρα φύσις

Γυναικείες Φυλακές Κορυδαλλού

ΕΔΩ ΑΝΑΚΑΛΥΨΑ ΤΙΣ ΑΝΤΟΧΕΣ ΜΟΥ, εδώ συνήθισα στα μικρά, στα λίγα, εκείνα που φαίνονται ασήμαντα και που σε όλη τη ζωή μου δεν είχα αφιερώσει χρόνο για να καταλάβω την αξία τους.

Από την εντατική και το γραφείο μου, που έχει παράθυρο που βλέπει στον ακάλυπτο του νοσοκομείου, μέχρι το κελί μου η απόσταση τελικά ήταν ασήμαντη. Κι έτσι την ασημαντότητα τη μετέτρεψα σε ιεροτελεστία.

Τώρα η γεωγραφία μου εκτείνεται από το μαξιλάρι μου έως την άκρη του κρεβατιού μου και από το σιδερένιο μου скаμνί έως το κουτσό μου τραπεζάκι – τα μοναδικά έπιπλα του νέου μου νοικοκυριού. Η δική μου χώρα, τώρα, έχει χρώμα λευκό, σαν τις σελίδες του σπιράλ νούμερο πέντε που γεμίζει από τα μικροσκοπικά μου ορνιθοσκαλισματα.

Γυρίζω σελίδα και σημειώνω για να θυμάμαι, γράφω για να θυμηθώ να παραγγείλω...

Χαρτί υγείας,
σπίρτα,
φρούτα,
μπισκότα,
δύο μπλοκ σημειώσεων με ρίγες νούμερο 5,
μολύβια,
μελάνι.

Η αγαπημένη μου Parker ήταν πάντα στις επάλξεις, ακαταπόνητη και συνεχώς ρέουσα, αλλά όταν οι σκέψεις σου έρχονται σε κύματα, άναρχα, ακανόνιστα και άρρυθμα, κι όταν η μια φράση καβαλάει την άλλη, όπως ακριβώς ο αφρός από το μεγαλύτερο κύμα καβαλάει το μικρότερο καταπίνοντάς το, ε τότε... και ο ειρμός σου καταντάει ναυάγιο, κι όσο κι αν σου έρχεται να σκίσεις τις σημειώσεις σου, πρέπει να συνεχίσεις να γράφεις για να επιβιώσεις.

Η έννοια «επιβίωση» εδώ βρίσκει την ουσία του απόλυτου ορισμού και περιεχομένου της. Πνευματική, βιολογική, ηθική... Κι αυτό γιατί όλα, μα όλα συντείνουν στο ακριβώς αντίθετο: Θάνατος. Αργός και βασανιστικός.

Δεν είναι δύσκολο να αφηθείς στην επίπλαστη γαλήνη των Stedon και του Prozac, που μοιράζονται εδώ με τις φούχτες, αλλά, όσο κι αν ο σκοπός πάντα είναι να περάσει όσο πιο ανώδυνα η νύχτα, οι βαριές ανάσες των κρατουμένων από όλες τις πτέρυγες ακούγονται σαν τον ρόγχο του πληγωμένου αιχμάλωτου δράκου του παραμυθιού στη σπηλιά του.

Η εισήγηση του εισαγγελέα ήταν σύντομη και καθαρή:

«Η κατηγορούμενη προχώρησε σε ενεργητική ευθανασία

δύο φορές, καταχρώμενη της ιατρικής ιδιότητάς της, και ως εκ τούτου κρίνεται απαραίτητος η προφυλάκισή της σε σωφρονιστικό κατάστημα μέχρι και την τέλεση της δίκης της».

Ξεκίνησα από την τρίτη πτέρυγα των γυναικείων φυλακών του Κορυδαλλού, σε δωδεκάκλινο κελί, και καθόμουν κολλημένη στο τζάμι, σαν το πουλί που κολλάει στο σύρμα του κλουβιού του.

Άρχισε το «φιλόβροχο της γαλότσας», όπως είχα συνηθίσει να αποκαλώ την ψιλή βροχή. Σηκώθηκα και κόλλησα πάλι στο τζάμι, με τις εικόνες εκεί έξω να περνάνε μπρος στα μάτια μου σαν ταινία.

Ήταν εκείνη η βροχή που μούσκευε τις πλάκες της αυλής τόσο που να γίνουν καθρέφτης και να δεις μέσα τους τον τοίχο της φυλακής, όσο η μέρα ακόμη έφεγγε, σαν να σου υπενθύμιζε: *Είσαι μέσα από τον τοίχο*. Και ο τοίχος του Κορυδαλλού ψηλός.

«Να ζητήσουμε αποφυλάκιση υπό όρους».

Πάντα οι δικηγόροι βλέπουν το ποτήρι μισογεμάτο.

«Συμπληρώστε την αίτηση».

Οι διαδικασίες εφαρμογής του νόμου ακολουθήθηκαν κατά γράμμα:

Άννα Μυλωνά, του Κωνσταντίνου και της Κυριακής, γεννηθείσα εν Αθήναις την 30ή Μαρτίου 1961, επάγγελμα ιατρός, άγαμος, διαμένουσα μονίμως εις Αθήνας, οδός Ευαγγελιστρίας 12, Καλλιθέα.

Αιτώ την υπό όρους αποφυλάκισή μου.

Τετάρτη 19 Δεκεμβρίου 2005

Δεν άργησε να έρθει η απάντηση:

Υποπτη προς τέλεσιν νέων αξιοποιώνων πράξεων. Απορρίπτεται.

Μεταγωγή

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΗΤΑΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΙΚΗ.

«Θα ζητήσω τη μεταγωγή σου στη Θήβα, εκεί θα είσαι πιο άνετα. Υπομονή».

Ο δικηγόρος μου έκανε ό,τι μπορούσε. Μεταγωγή. Κάτι ήταν κι αυτό. Άλλωστε ο Κορυδαλλός ήταν υπερπλήρης και η Θήβα απείχε τρία τέταρτα από την Αθήνα, δεν θα ταλαιπωρούσα την αδερφή μου.

Στο επισκεπτήριο τρεις άνθρωποι έρχονταν. Η αδερφή μου, ο πρώην άντρας της και η ανιψιά μου. Ο Άγγελος δεν εμφανίστηκε.

Το παραδέχομαι, μου είχε κοστίσει η απουσία του. Ίδρωνα σαν να 'ταν καλοκαίρι.

Αθήνα, καλοκαίρι

ΕΚΑΝΕ ΖΕΣΤΗ, το κλιματιστικό δούλευε αδιάκοπα, κι εγώ ξάπλωνα νωχελικά στο κρεβάτι με το σεντόνι κατάσαρκα, κοιτώντας τον τοίχο για ώρες. Μια μελαγχολία πλανιόταν στον αέρα, μα δεν μπορούσα να εντοπίσω από πού ερχόταν. Άνοιξα το ράδιο. Έπαιζε ροκ. Μου φάνηκε κουραστικό, τα νεύρα μου ήταν τεντωμένα, έψαχνα ώρα τώρα για κάτι πιο μαλακό, χωρίς λόγια, κλασική ή τζαζ. Το Τρίτο Πρόγραμμα είχε με παράσιτα, βαρέθηκα και το έκλεισα. Καλύτερα η σιωπή.

Σηκωνόμουν μέσα στη νύχτα. Είχα τύψεις; Έφτιαχνα καφέ και έβγαίνα στο μπαλκόνι, όλη η ζέστη της μέρας ξέρναγε στα ντουβάρια, σχεδόν την άκουγες να τρίζει στους σοβάδες.

Σκεφτόμουν πως οι φετινές διακοπές θα περιοριζόνταν σε μία και μόνη εβδομάδα, εκείνη την αναγκαστική του Δεκαπενταύγουστου, αφού και τα χειρουργεία λιγόστευαν τότε.

Και για να λέμε την αλήθεια, με ποιον να πήγαινα διακοπές; Είχα κουραστεί να φορτώνομαι στις φίλες μου για παρέα, δεν είχαν άλλωστε μείνει και πολλές μόνες. Οι γυναίκες στη συντριπτική τους πλειοψηφία παντρεύονται ανά-

μεσα στα είκοσι πέντε με τριάντα, κι εγώ είχα περάσει τον μέσο όρο.

Έπρεπε να το πάρω απόφαση, δεν μπορούσα να κουράζω τους φίλους. Άλλωστε, όλο εκείνο το χάος με τα παιδιά, τις γιαγιάδες, τα οικογενειακά μεσημεριανά τραπέζια όπου σε σύστηναν πάντα «η καλή μας φίλη», όπου οι γυναίκες σε κοιτούσαν καχύποπτα, δεν το μπορούσα.

Έβλεπα πίσω από τα βλέμματα συμπάθειας των συζύγων την κρυφή ανησυχία:

Τι δουλειά έχει μια γυναίκα μόνη με μια οικογένεια;

Ίσως και να είχαν δίκιο.

Έτσι, έμεινα στην Αθήνα.

Μου άρεσε η Αθήνα το καλοκαίρι. Η πόλη όπως θα 'πρεπε να είναι όλο τον χρόνο. Όσο κι αν είχε προσπαθήσει το τσιμέντο να σκεπάσει τις μυρωδιές της φύσης, εκείνη έβρισκε πάντα τρόπο να δείχνει την υπεροχή της.

Περπατούσα στα στενά της Καλλιθέας, βγαίνοντας για ταξί, και με έπνιγαν οι μυρωδιές από το γιασεμί στα μπαλκόνια και τα λουλούδια από τις τζιτζιφιές στους δρόμους. Ναι, είχαν επιζήσει κάποιες, τουλάχιστον στον δικό μου τον δρόμο, και από τις δυο πλευρές φούντωναν οι φυλλωσιές τους. Τι κι αν τις κατούραγαν οι σκύλοι, έδεναν με αλυσίδες μηχανάκια πάνω τους, τις κλάδευαν οι μεθυσμένοι... Αυτές εκεί, κάθε καλοκαίρι μοσκοβολάγανε.

Άδεια Αθήνα.

Ποτέ άλλοτε, όσο θυμόμουν τον εαυτό μου, δεν είχα δει στην Αθήνα τόσο πολλά άδεια ταξί.

Κίτρινα φωτάκια «ελεύθερον» που γάζωναν τη λεωφόρο. Ποιο να πρωτοπάρεις; Σήκωσα διστακτικά το χέρι μου. Παλιά δεν προλάβαινα να σηκώσω το χέρι και σταμάταγαν οι γιωταχήδες, κατέβαζαν το τζάμι, «πού πηγαίνετε, δεσποινίς;», πρόθυμοι να σε εξυπηρετήσουν. Ωραίες εποχές! Δεν λέω, ήμουνα μπάνικη για την εποχή μου, ψηλή και ξανθιά, για Σουηδέζα με περνάγανε, αλλά φαίνεται πως η ιατρική έχει την κατάρα να ασχημαίνει τους ανθρώπους. Κοιτάω τον εαυτό μου στον καθρέφτη – στεγνή, αδιάφορη, χωρίς σεξαπίλ. Και οι άλλοι κάτι ανάμεσα στο να σε φοβούνται και να σε σέβονται.

Σταμάτησε ένας ηλικιωμένος κύριος με προφορά.

«Ομογενής από Οδησό είμαι, έκανα επιτέλους πραγματικότητα το όνειρό μου να έρθω στην πατρίδα, και να τα χαϊύρια μου».

Έκατσα πίσω. Έστριψε στην ανισόπεδη για τη Συγγρού. Ήθελα να κατέβω στο κέντρο, μου αρέσει να περπατάω μόνη μου, να χαζεύω τις φωτισμένες βιτρίνες, όσες δεν είναι άδειες ή με κατεβασμένα ρολά. Σόλωνος και Μπενάκη, στην κατηφόρα, σταματήσαμε. Το ταξίμετρο έγραφε 6,20. Του άφησα δεκάρικο. Πήγε να βγάλει ρέστα. «Ευχαριστώ» του είπα. Χάρηκε.

Στην Μπενάκη ένας σερβιτόρος με ποδιά είχε τραβήξει ένα λάστιχο ποτίσματος από το μαγαζί και πότιζε τον δρόμο με μια προσήλωση σαν να πότιζε κήπο. Σοβαρός, ακριβής,

μεθοδικός, να καλύψει όλο το τετράγωνο μπροστά στην πρόσοψη του μαγαζιού, να δημιουργήσει ένα τεχνητό περιβάλλον δροσιάς και υγρασίας μέσα στη ζέστη της Αθήνας.

Πηγαίνοντας για την πλατεία Εξαρχείων, βρέθηκα στον πεζόδρομο έξω από τον κινηματογράφο Riviera. Πρέπει να είχα κάνα δυο χρόνια να περάσω. Μου έκανε εντύπωση το πλήθος της νεολαίας. Πιτσιρικαρία με χυμούς, κουτάκια μπίρας και στριφτό, κατάχαμα, σε χαρούμενα πηγαδάκια, αλλά όχι και τόσο ανέμελα, αφού γι' αυτό είχαμε φροντίσει εμείς. Τι κι αν δεν είχαν μία –και φαινόταν–, τι κι αν έπιναν τα μπιρόνια από το περίπτερο, είχαν το πιο ακριβό εισιτήριο για τον Παράδεισο.

Θυμήθηκα τα φοιτητικά μου χρόνια. Το φροντιστήριό μου απείχε το πολύ πενήντα μέτρα από το μέρος όπου διασκεδάζαν τώρα αυτά τα παιδιά. Τότε ήταν ένας ήσυχος παράδρομος όπου αραιά και πού εμφανιζόταν αυτοκίνητο.

Στα ίδια στέκια πήγαινα, τους ίδιους καφέδες έπινα, φραπέδες και τότε, το ποτήρι άλλαζε μόνο, πέταγε ένα καρούμπαλο πριν τα χείλη.

Έφτασα στο ανηφοράκι της Θεμιστοκλέους. ΒΟΞ... το στοιχείο μου. *Ο ταχυδρόμος χτυπάει πάντα δυο φορές.* Πάνε πολλά χρόνια που το 'χα πρωτοδεί. Ο Τζακ με το τρελό μάτι και η Τζέσικα με τα μακριά πόδια απλωμένα στο τραπέζι της κουζίνας. Θα το ξανάβλεπα.

Πήρα μια μπίρα και μια τυρόπιτα και κάθισα στην τέταρτη σειρά. Η καλύτερη. Μισοάδεια η πλατεία.

Στην οθόνη προβαλλόταν η σκηνή όπου οι εραστές πνί-

γουν τον μεσήλικα σύζυγο και ο πανικός στο βλέμμα της Τζέσικα ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό της, φανερώνοντας την αγωνία της για την ανεξέλεγκτη τροπή που είχαν πάρει τα πράγματα, όταν το χαρακτηριστικό μπιπ του μηνύματος ακούστηκε στο κινητό μου. Δεν αντέδρασα, απλώς παρατήρησα πως η οθόνη για μερικά δεύτερα παρέμεινε φωτεινή, ένδειξη πως κάποιος προσπαθούσε να επικοινωνήσει μαζί μου. Η εξέλιξη επί της μεγάλης οθόνης ήταν τόσο συναρπαστική, που δεν θα διέκοπτα την απόλαυση της ταινίας.

Πέφτοντας οι τίτλοι τέλους, χάρηκα με τον εαυτό μου που είχα κάνει τον κόπο ν' ανέβω στο κέντρο.

Αναψαν τα φώτα και μέτρησα χοντρικά μ' ένα γρήγορο βλέμμα τους θαμώνες. Δεν θα 'μασταν πάνω από είκοσι πέντε άνθρωποι. Αναλογικά τόσοι αναμενόταν να είναι, αφού οι περισσότεροι κάτοικοι της πόλης εκείνη την ώρα θα έκαναν βόλτα σε κάποιο λιμάνι ή θα έτρωγαν σε ένα όμορφο παραλιακό ταβερνάκι στην επικράτεια.

Έβγαλα από την τσέπη μου το κινητό και κοίταξα τα μηνύματα.

«Είμαστε Ύδρα, γιατί δεν ξεκουνάς για δω; Το δωμάτιό σου σε περιμένει! Πάρε τηλ. Ξένια».

Ξανάπαιρνα ταξί για να επιστρέψω σπίτι και σκεφτόμουν: Μήπως να έφευγα; Δυο μέρες στην Ύδρα δεν θα με χάλαγαν. Άλλωστε δεν υπήρχε καμιά περίπτωση να με χρειαστούν από το νοσοκομείο, μου το είχαν τονίσει.

Έκλεισα την πόρτα ασφαλείας πίσω μου και στον καλόγερο ήταν κρεμασμένο το σακίδιό μου. Πάντα είχα μια τσάντα με τα απαραίτητα για μια ολόήμερη απουσία. Παλιά έπαιρνα τα βουνά, πήγαινα για καγιάκ, τώρα πια βαριόμουν τις χειμερινές εξορμήσεις.

Το σακίδιο όμως έστεκε σαν σήμα κατατεθέν της ανεξαρτησίας μου. Το περιεχόμενό του ήταν ό,τι χρειαζόμουν σε αυτή τη γη. Δυο φανέλες, τρεις κιλότες, ένα σαπούνι, μια πετσέτα, μια βούρτσα για τα μαλλιά, μια οδοντόβουρτσα, το κραγιόν μου. Στο σακίδιό μου, επίσης, τα τελευταία χρόνια στάθμευε μισοδιαβασμένο το *Έγκλημα και τιμωρία* του Ντοστογιέφσκι.

Το κατέβασα από τον καλόγερο, άνοιξα το φερμουάρ για μια γρήγορη επιθεώρηση, το ξανάκλεισα, έβαλα το τηλέφωνο να χτυπήσει στις πέντε και ξάπλωσα στον καναπέ. Το πρωί θα ταξίδευα για Ύδρα.

Πάντα έβαζε προτεραιότητες στη ζωή της. Από μικρή. Από την πρώτη της επέμβαση, καταμεσής ενός χορταρισμένου οικοπέδου της παιδικής της ηλικίας, κρατώντας ένα σακουλάκι, επιτάχυνε τη διαδικασία της φύσης, γλιτώνοντας το μικρό γατάκι που υπέφερε από αυτό που η ίδια δεν άντεχε, τον πόνο...

Κι έτσι, μεγαλώνοντας αποφάσισε να γίνει γιατρός αναισθησιολόγος. Η διαχείριση του πόνου όμως την οδηγεί να ξεπεράσει τα όρια της ιατρικής ηθικής, θέτοντας το δίλημμα «ευεργέτης ή φονιάς;»

Πολύ σύντομα ακολουθούν η αποκάλυψη, η νέμεσις και η τιμωρία, και το κελί της φυλακής, απ' όπου η ηρωίδα αφηγείται την ιστορία της ζωής της.

Μια ιστορία που γοητεύει αλλά και προβληματίζει.

ISBN: 978-618-03-2972-8

9 786180 329728

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82972

metaixmio.gr

